

MARIEKE STORDIAU

Biografie

Marieke Stordiau maakt als fagottist sinds de jaren '90 deel uit van de vaste kern van het *Nederlands Blazers Ensemble*. In dit toonaangevende ensemble toont zij haar veelzijdigheid als musicus in oud en nieuw repertoire en van traditioneel tot eigentijds muziektheater. De zoektocht naar de roots van het samenspel en uitvoeringspraktijk leidt de musici met regelmaat naar projecten op klassieke instrumenten. Marieke haar passie voor de contraforte inspireerde vele componisten en arrangeurs van het NBE.

Vanaf 2007 maakt Marieke deel uit van het *Hexagon Ensemble*, dat bestaat uit vijf blazers en een pianist. Met dit ensemble ontwikkelt zij bijzondere voorstellingen: programma's waarbij muziek en beeldende kunst verbonden worden, eigentijdse multimediale programma's, en projecten waarbij opera's de inspiratiebron zijn voor muziektheater.

Naast de optredens met het NBE en het Hexagon Ensemble is Marieke op fagot en contraforte betrokken bij diverse projecten en optredens, zoals in Ludwig (*Ludwig loves Barbara, Kinder Mattheus, Picnic at the Olympics*), Metropole orkest (*Cross links festival*), diverse orkesten waaronder het Rotterdams Philharmonisch Orkest, HET Symfonieorkest, Het Gelders Orkest en het Koninklijk Concertgebouworkest.

Marieke Stordiau begon op 14 jarige leeftijd met fagot spelen. Haar eerste lessen kreeg zij van Willem Ravelli. Een paar jaar later studeerde zij bij John Mostard en Brian Pollard aan het Amsterdams Conservatorium. Vanaf haar 23^e jaar speelde zij in het Rotterdams Philharmonisch Orkest. Onder leiding van de chefdirigenten James Conlon en Valery Gergiev waren er naast talloze concerten in Nederland, vele tournees in Europa, de VS, Japan en Korea.

Met pianiste Marjolein Bakker vormde Marieke jarenlang het duo Stordbak. Het bescheiden geijkte repertoire voor fagot en piano werd in die jaren uitgebreid met nieuwe werken van Chiel Meiejerling, onder ander *I can't get no satisfaction*. Kees Olthuis schreef *Toccata* en *Het Hemels Fagotje* voor Stordbak. Dit laatste werk, met tekst van Annie M.G. Schmidt, is een muziektheaterprogramma met acrobaten en verteller dat vele jaren voor jong en oud opgevoerd werd.

In 2001 besloot Stordiau haar vaste baan bij het Rotterdams Philharmonisch Orkest vaarwel te zeggen. Zij koos voor de kamermuziek, het free lance bestaan en een sprookjeswereld. Marieke richtte *Stichting De Luie Vrouw* op. Deze stichting initieerde voorstellingen waarin sprookjes uit verschillende culturen een hoofdrol spelen. In verschillende kamermuziekbezettingen en in samenwerking met componisten en vertellers ontstonden vertelconcerten voor jong en oud. Ook werden er twee cd's gemaakt met verteller Peter van der Linden: *De Wolkenberg* (Oosterse sprookjes) en *De Twaalf Vensters van Kristal* (Russische sprookjes). De VPRO zond in 2002 Japanse Sprookjes uit in Villa Achterwerk met de titel *Sprookjes uit het land van de rijzende zon*. In tientallen concertzalen, op scholen en festivals klonken Russische, Oosterse of Zigeunersprookjes met titels als *De dankbare boom*, *De dansende Kraanvogel* of de *Samoerai Krijger* en de *Zenmeester*. Na 7 jaren waren de sprookjes verteld.